

גמ"ר 728/07/16 - מדינת ישראל נגד מוסא חג'אג'רה

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת
גמ"ר 728-07-16 מדינת ישראל נ' חג'אג'רה

לפני כבוד השופט בסאם קנדלפת
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
מוסא חג'אג'רה

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים לאחר תחילת שמיעת פרשת התביעה, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בצירוף סעיף 64 לפקודת התעבורה); ובעבירה של נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום עולה כי ביום 2.3.2016, סמוך לשעה 23:10, נהג הנאשם אוטובוס אשר הסיע בו חבריו לעבודה, נהגי אוטובוס גם הם, בסוף יום העבודה, בדרכם הביתה. בהתקרבו "במהירות בלתי סבירה" לעקומה בכביש, איבד הנאשם את השליטה על האוטובוס שסטה מנתיב הנסיעה והתהפך. במהלך התאונה, נפגע מר חמזה זידאן ז"ל (להלן: המנוח) בראשו ומת כתוצאה מפגיעה זו. נוסעים אחרים שהיו באוטובוס נפגעו באורח קל יחסית.

במסגרת הסדר הטיעון סוכם בין הצדדים כי יתקבל תסקיר מבחן על אודות הנאשם, אשר לא יחייב את הצדדים, וכי המאשימה תטען לעונש ראוי של 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית ואילו ההגנה תטען לעונש "לפי ראות עיניה".

תסקיר המבחן שהוגש עמד על אופיו הטוב של הנאשם, ותיאר את תחושות האשמה והצער שמלוות אותו מיום התאונה על גרימת מותו של המנוח, שהותיר אחריו אישה וילדים קטנים. המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם מאסר בפועל על דרך של עבודות שירות, ועונשים נלווים.

התביעה ביקשה להטיל על הנאשם מאסר לפי הרף הגבוה בהסדר הטיעון ופסילה בפועל לתקופה של 8 שנים, וענישה נלווית. חשוב לציין כי, מבחינת המאשימה, מידת רשלנותו של הנאשם היא "בינונית-נמוכה", על אף שהיא מקבלת כעובדה (אשר הודה בה הנאשם) שהתאונה נגרמה בגלל "מהירות בלתי סבירה" שנהג בה הנאשם את האוטובוס.

ההגנה ביקשה להקל עם הנאשם ולהסתפק במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לאור המלצות שירות המבחן, נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם בעקבות התאונה, הפגיעה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, וכן לאור עמדתם הסלחנית של בני משפחת המנוח כלפי הנאשם (הנאשם והמנוח הם בני דודים).

הצדדים לא פירטו את השיקולים העומדים ברקע מאחורי הסדר הטיעון. הנימוק היחיד שיכול לתת הסבר לכך הוא מצב הראיות בתיק ושיקולים הקשורים בסיכויי הרשעתו של הנאשם (אם כי עובדות כתב האישום לא תוקנו). אחרת, לא אוכל להבין את עמדתה המקלה של המאשימה ביחס להתנהגותו הרשלנית של הנאשם, שהגדירה אותה כרשלנות "בינונית-נמוכה". הגדרה זו אינה מקובלת עלי. נהיגה באוטובוס מלא נוסעים על ידי נהג מקצועי בשעת לילה מאוחרת מחייבת שמירה קפדנית על כללי הבטיחות והזהירות וכל הפרה של כללים אלה תיחשב כסטייה ניכרת מסטנדרט ההתנהגות הסביר ותחייב את הנהג באחריות בגין רשלנות חמורה. חובת הזהירות המוטלת על הנהג ברכב מסוג זה היא מוגברת לנוכח הסכנה הרבה הטמונה ברכב זה ופוטנציאל הסיכון החמור הגלום בכל תאונה שאוטובוס נוסעים מעורב בה, אשר צפויה להסתיים בתוצאות הרוג אסון כפי שניסיון העבר המר לימדנו וכפי שתאונה זו, למרבה הדאבה, מוכיחה.

מידת אשמו של הנאשם - לאור עובדות כתב האישום המוסכמות, קרי: נהיגה במהירות בלתי סבירה ואיבוד השליטה על האוטובוס בעקבות כך - היא אם כן חמורה, ורשלנותו של הנאשם ממוקמת אפוא ברף הגבוה.

על הענישה בעבירות מסוג זה לשקף את חומרת העבירה ומידת אשמו של הנאשם, ולהוות גמול הולם על הפגיעה בערך העליון והאוניברסאלי של קדושת החיים. הנאשם נמצא כאמור אחראי לגרימת תאונת דרכים בה נגדעו חייו של המנוח, אב צעיר לילדים קטנים, שכל "חטאו" שהוא נסע באוטובוס ורצה להגיע לביתו בשלום לאחר יום עבודה מפרך. הלב נצרב על המנוח שלפיד חייו כבה באחת עקב רשלנותו המיותרת של הנאשם, ואין צורך בדמיון מפליג כדי לדעת ולהבין את השבר הנורא שפקד את בני משפחת המנוח ואת היגון שילדי המנוח היתומים נותרו אפופים בו מאז התאונה (גם אם זעקתם לא נשמעה באולם בית המשפט).

בנסיבות המתוארות, האינטרס החברתי בשליחתו למאסר מאחורי סורג וברח גובר כאמור על המחיר שישלמו הנאשם ובני משפחתו - עם כל ההבנה למצוקתם האישית. פסיקתו של בית המשפט העליון במקרים דומים היא ברורה וחד משמעית, ונראה כי אין בעניינו של הנאשם שבפני כל ייחוד המצדיק הבחנה. רק לאחרונה חזר בית המשפט העליון והדגיש את ההלכה לפיה "בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, יינתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם משקל פחות מאשר בעבירות אחרות, שכן למרבה הצער ודאבון הלב, גם אנשים נורמטיביים נכשלים בעבירה זו" (רע"פ 2384/18 **דורה נ' מדינת ישראל** (21.5.2018)).

אכן, חיי המנוח שנגדעו אין להם תמורה, ושום מאסר לא יביא נחמה ומזור לבני משפחתו שניכר כי אינם מחפשים נקמה ואולי אף לא רוצים במאסרו של הנאשם. עדיין, הדרך היחידה שבה ניתן לתת ביטוי בגזר הדין לחייו של המנוח שקופחו היא באמצעות הטלת ענישה מחמירה שתכלול מאסר ממשי.

בנוסף, חומרת מעשה העבירה משקפת גם את שיקולי ההרתעה אשר מצדיקים החמרה מסוימת בענישה (במסגרת

מתחם העונש ההולם), כחלק מן המאבק בתופעת תאונות הדרכים שפשתה במקומותינו ואשר גובה קורבנות בגוף ובנפש כעניין של יום ביומו.

לפיכך, ומשנקבע כי רשלנותו של הנאשם ממוקמת כאמור ברף הגבוה, וכאשר נסיבותיו האישיות של הנאשם אין ייחודיות במידה המצדיקה הבחנה בינו לבין מרבית הנאשמים המורשעים בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, אין מנוס מהמסקנה כי עונש המאסר שיוטל על הנאשם ירוצה מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת יחסית. אין בכך משום התעלמות מההשלכות הקשות שעשויות להיות לעונש זה מבחינת הנאשם ובני משפחתו, כי אם העדפת האינטרס החברתי שבענישה והאינטרס של קורבן העבירה ובני משפחתו על פני האינטרס של הנאשם ובני משפחתו.

בראי ההלכות של בית המשפט העליון, ונוכח רשלנותו החמורה של הנאשם, נסיבות התאונה ותוצאותיה, סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, עומד על תקופה שבין 9 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לפסילה בפועל שבין 8 ל- 20 שנים (ראו לדוגמא: עניין **דורה הנ"ל**; רע"פ 9909/17 **דרוש נ' מדינת ישראל** (2018); רע"פ 4880/17 **קוסה נ' מדינת ישראל** (2017); רע"פ 1120/16 **אלגרבל נ' מדינת ישראל** (2016); רע"פ 501/16 **פישמן נ' מדינת ישראל** (2016); רע"פ 4581/14 **סיסו נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 2882/14 **טמניאן נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 5619/12 **חמאד נ' מדינת ישראל** (2012)).

ובאשר לגזירת דינו של הנאשם שבפניי, ולאור המוסכם בהסדר הטיעון ועמדתה העונשית של המאשימה, אגזור את דינו של הנאשם תוך חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 26.8.2018 עד השעה 10:00 בבית המעצר קישון, או במתקן כליאה אחר שיורה עליו שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787377 או 08-9787336.

2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים.

חישוב הפסילה יתחיל מיום הפסילה עד תום ההליכים, קרי: מיום 7.3.2016. המזכירות תפיק לנאשם אישור הפקדה בהתאם.

3. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

4. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

המזכירות תשלח גזר דין זה לשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב אב תשע"ח, 24 יולי 2018, במעמד הנאשם ובא כוחו, עו"ד ענאן דאהר, ובא כוח המאשימה, מר תבור לנג (מתמחה).